

Arbejde end skulde kaldes en stykkevis Reform, at vi toge fat paa dette Punkt og søgte at gøre disse Folk Livet noget mere behageligt, end de nuværende Dommere og Politimestre rundt omkring i Landet for Djæbligt gøre dem det. Det ærede Medlem talte om § 21, gennem hvilken Kommunalraadene faa nogen Indflydelse paa, hvorledes Tilstanden er i Fængslerne, og det ærede Medlem nævnte dette nærmest som noget, han vilde karakterisere som humoristisk, noget, der var aldeles absurd. Det ærede Medlem og jeg ser aldeles forskellig paa den Ting. Jeg er nær ved at sige, at for mit Vedkommende er § 21 det bedste ved hele Lovforslaget, thi jeg tror, at saaledes som Forslaget er kommet frem, yder den første Del af Lovforslaget endnu store Magtmidler til Dommerne og Politimestrene rundt omkring i Landet. Der staar ja uendelig mange Steder: „man stønner“, „naar man stønner“ eller lignende. Naar man saa ser efter, hvem det er, der skal udføre dette Magtstykke, er det Politimestrene og Dommerne, der ved deres Kendelser stønne om og sige, hvorledes det skal være. Det undrer mig, at de ærede Forslagsstillere og, som jeg nu hører, ogsaa Retskommissionen ikke har nogen Forstaaelse af, at det, der egentlig mangler ved dette Forslag, er en Forbindelse mellem Politiet og de kommunale Myndigheder, mellem Politiet og Befolkningen. En Politimester og Dommer i en Provinsby er, det vide vi alle sammen, en overmaade stor og mægtig Mand; det er en Mand, som vi paa mange Omraader aldeles ikke kunne gøre noget som helst eller fortrædige i mindste Maade, medens han derimod kan fortrædige Befolkningen i betydelig Grad, naar han har Øst til det. Naar der bliver Strid, saaledes som det kan ske, mellem Politimesteren og Byraadet og vistnok ogsaa Borgerrepræsentationen her i Byen, kan man være sikker paa, at Politimesteren nok skal træffe det længste Straa. Hans Magt rækker alligevel betydelig længere end den Magt, Befolkningens Repræsentation har, den Befolkning, som han skal virke imellem. Naar Politimesteren skal ansættes, har Befolkningen i vedkommende Købstad ikke andet at gøre end at bede Gud give dem en naadig og mild Politimester og bevare dem for at faa en streng. Der er intet andet Middel for dem, de have aldeles intet med hans Ansættelse eller Afstedigelse at gøre. Derved kommer han til at staa over for Befolkningen som en lille Konge i den Kommune, han behersker, som en Kalif, hvis Ord altid er Visdom, som en Mand, for hvem Befolkningen er nødt til at bøje sig,

hvorhan han end er. Og se vi nedad, se vi, at det samme bliver Tilfældet med hans undergivne. Vi finde ligeledes dem staaende aldeles uafhængigt af Repræsentanterne for den Befolkning, som de skulle arbejde imellem. I Kjøbenhavn ansætter Politidirektøren Betjentene, de Folk, der skulle udføre hans Befalinger. Hvad Provinserne angaar, staar der ganske vist i Kommunalloven af 26de Maj 1868, at Byraadene bestikke dem efter Politimesterens Indstilling, men denne „Bestikkelse“ er bleven til den rene og skæreste Komædie. Det er nemlig saaledes, at Politimesteren, naar der er et Embede ledigt, enten det er et overordnet eller et underordnet, kun indstiller een Mand, og der staar ikke noget i Loven om, at Byraadet har Lov til at kassere denne Indstilling; følgelig kan Politimesteren ligesaa godt siges at ansætte den Mand, som han paa den Maade indstiller, medens Byraadets Bestikkelse bliver det rene Mundsvær. Paa Landet er det det samme Forhold. Der er det Amtet, som ansætter, og ikke Amsraadet, og det vilde dog være naturligt, om ogsaa det havde noget at sige ved Ansættelsen af de Folk, der skulle virke i Befolkningen. Saaledes staar hele vort Politisystem hævet op over Befolkningen som en Slags Overborgere, som vi borgerlige Folk aldeles ikke kunne naa; vor Kritik af dem er aldeles frugtesløs. Vi kunne maasse en Gang imellem ved nogle strappe Bladartikler faa dem til at tage sig en lille Kende i Agt, men det, som burde være øverst, nemlig Borgerrepræsentationerne rundt omkring, som dog egentlig er det Forum, hvor jeg tror de borgerlige Interesser bedst varetages, har aldeles ikke noget at gøre med Politiet; vi have kun, hver Gang Budgettet ligger for, at bestemme den Høn, de underordnede skulle have, men vi have ikke noget med Hensyn til deres Afstedigelse og Ansættelse at gøre. Der er naturligvis, som jeg før nævned, Undtagelser, — foruden strenge er der ogsaa milde Herrer — men naar en Politimester betragter sig som Konge i en Kommune, saa er det jo ganske naturligt, at de ham undergivne Betjente ogsaa, hver i sit Distrikt, betragte sig som en lille Herre, og der kan da ogsaa være nogen Grund dertil, thi i Virkeligheden er en Betjent betydelig hævet over os almindelige Borgere, han har Forretigheder, der ikke ere saa ganske smaa. Det er saaledes, at naar en Betjent søger for at indgive dygtig mange Rapporter — altsaa hvad jeg vilde kalde fortrædiger Befolkningen saa meget som muligt — saa er han nærmere ved Avancement, og kommer der dygtig med Bøder ind i Kassen, er han ogsaa nærmere